

وتهی ههژدهههم

(ئهم وتهیه دوو مهقامه و، هیشتا مهقامی دووههمی نهووسراوه. یه کهمیشیان

بریتی یه له سی خال)

خالئ یه کهم:

بسم الله الرحمن الرحيم

(لا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا

تَحْسَبَنَّاهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ) (آل عمران: ۱۸۸).

زللهیه کی تهمی کردن له دهروونی بهدخوازم!

ئهی نهفسی شهیدای شانازی و ناوبانگ دهه کردن و عهودائی مهده و ستایش!

ئهی نهفسی گوهرام!

ئه گهر "تووی ههنجیر" که هووی پهیدا بوون و سه رهه لانی ههزاران بهری

ههنجیره و.. قه دی رهق و لاوازی "میو"یش که سه دان هییشووی پیدا شو

بوونه تهوه، هه ره بو خویان و له ری کارامهیی و توانستی خویانه وه ئه وه بهر و

هییشووانه یان به دی هینابی، ئه وه ده بی هه ره که سیل سوودیکی له و ئا کامانه وه

دهست که وتی سوپاس و ستایش پیشکesh بهو تووی ههنجیره و بهو میو بهکات!

جا ئه گهر ئه قسهیه ره وابی، ئه وه تویش = ئهی نهفسه کهم! = له وانهیه مافی

شانازی و له خوبایی بوونت بو بره خسیته سه بارهت بهو نیعمه تانهی که له کوالت

نراون!

که چی تو = له راستی دا = جگه له زهم کردن شایانی چی تر نیت! چونکه له بهر

ئه جوزئی ئیختیارییهی له خوت دا شکی ده بهیت، هیشتا وهك قه د و تووه کهش

دهر ناچیت! که واته تو بهم شانازی و له خوبایی بوونهت له نرخه ئه و نیعمه تانه

داده شکییت و مافیان پیشیل ده کهیت. ته نانهت به سپلهیی و پی نه زانی و

پشت گوئی خستنی شو کرانه بژی، له وه یان ده رده کهیت که به نیعمه تیان بزانی

و، به‌وه‌ش که خۆت به‌خواه‌نیان داده‌نییت، له‌خواه‌نی راسته‌قینه‌ی خۆت
زه‌وتیان ده‌که‌یت!

تۆ ده‌بی له‌هه‌لۆیستیکی ئاوه‌هادا شوکرانه‌پیشکەش بکه‌یت، نه‌که‌فه‌خر و
شانازی بنوینیت.. ته‌وازوع و شهرم شایانی تۆیه، نه‌که‌ناوبانگ.. ده‌بی هه‌رده‌م
داوای لی‌بوردن له‌خواه‌ه‌ند بکه‌یت و هه‌میشه‌له‌په‌شیمانی دا‌بیت، نه‌که‌بچیت به
مه‌دح و ستایشی خۆته‌وه‌خۆت سه‌رقال بکه‌یت.. ده‌بی بزانیته‌که‌مالی تۆ له
"خۆویستی" دانیه، به‌لکه‌له‌هه‌نگاوناندا‌یه‌به‌پیی رینمایی قورئان.

به‌للی ئه‌ی نه‌فسه‌که‌م! تۆ له‌جه‌سته‌ی من دا‌وه‌که‌"سروشته‌" وایت له‌جیهان‌دا!
هه‌ردوو‌کتان(نه‌فس و سروشت) بۆ ئه‌وه‌به‌دی‌هه‌ینراون که‌شایانی "ئه‌نجامدانی
خیر" و مه‌رجه‌عی "شه‌ر" و "خراپکاری"یه‌کان بن.

واته‌ئیه‌هه‌یچ کامتان = بکه‌ر(فاعل) و چاوگ(مصدر) نین، به‌لکه‌
"کارتیکراو"ن و شوینی تیا‌ئه‌نجامدانی کارن. ئیه‌ته‌نها‌یه‌که‌کاریگه‌ریتان هه‌یه
که‌له‌وه‌دا‌یه‌ده‌بن به‌هۆکاری په‌یدا‌بوونی "شه‌ر" و "خراپکاری"یه‌کان "کاتی که‌
به‌رێک‌و‌پێکی و جوانی و شایسته‌یی، ئه‌و "خیر"ه‌وه‌رنا‌گرن که‌له‌لایه‌ن "خیری
موتله‌ق"ه‌وه‌= که‌خوای گه‌وره‌یه‌= دیته‌ریتان!

پاشان ئیه‌وه‌که‌دوو "په‌رده‌"ی ئه‌وتۆ به‌دی‌هه‌ینراون که‌خراپه‌و لایه‌نه
ناشیرینی په‌رواله‌تیی په‌کانیان بدرینه‌پال، تا‌کو‌بین به‌دوو هۆکاری پاک‌را‌گرتن و
ته‌نزیه‌ی زاتی مه‌زنی خوای گه‌وره‌. که‌چی ئیه‌هه‌= نه‌فس و سروشت = شیوه‌یه‌کتان
گرته‌خۆ که‌په‌چه‌وانه‌ی ئه‌م کارمه‌ندی په‌سروشته‌ی و ئه‌رکه‌ی سه‌ر شانتانه‌. ئه‌وه‌تا
له‌به‌ر ئه‌وه‌ی بۆ خۆتان خوا‌ه‌نی توانا و قابیلیه‌ت نین، ئه‌وا ده‌چن "خیر"
ده‌گۆرن به‌"شه‌ر" وه‌که‌بلیی هاوبه‌شی کرداره‌کانی به‌دی‌هه‌ینرتان بن!
که‌واته‌ئیه‌مروقه‌ی که‌"ده‌روون" یاخود "سروشته‌" ده‌په‌رسیت، له‌وپه‌ری
نه‌فامی و سه‌تمکاری دا‌یه‌!

له‌به‌ر ئه‌وه‌، ئه‌ی نه‌فسه‌که‌م!

هەرگیز نه لاییت: (من جیی دەر کهوتنی جوانیی خواوه ندم، که واته
هەر که سیك شتیکی لهو جوانی یه وه دهست بکهویت، ئه ویش
به "جوان" داده نریت)..

نه خیر و امه لئی، چونکه تۆ به ته وای ئه و "جوانی" یه ت دهر نه خستوو، که واته
نابیت به جیی دهر کهوتن (مظهر) ی ئه و جوانی یه، به لکو ته نها ریگایه کیت بو پید
رۆشتن و گوزه رکردنی.
ههروه ها نه شلیت:

له نیوان هه موو خه لکی دا من هه لبژیراوم و ئهم به رو بو ومانه به هو ی منه وه
ده رده که ون. به و واتایه ی که بلایت: من فەزل و تاییه تکاری یه کی جیا وازم
هه یه.. نه خیر، نه خیر، تۆ ئه و به رو بو ومانه ت له بهر ئه وه درا و نه تی که له هه موو
که سیك زیاتر پیوستیت پیانه و، له هه موو شیان پتر موفلیس و دهست کورتیت
و، خواوه نی ئیش و ئازاری زیاتریت ^[1].

خالی دوو هه م:

وا یه کیك له نه ینی یه کانی ئهم ئایه ته پیروژه روون ده کهینه وه:

(الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ) (السجدة: ۷).

به لئی، هه موو شتیك له ناو ئهم بو و نه وه ردها، ته نانه ت ئه و شتانه ش که به چاوی
رواله ت بین به ناشیرین ترینی شتان داده نرین، ئه و په ری "جوانی" یان تیدایه! هه موو
شت و پرو و داویکی ناو ئهم گه ردو و نه، چ هه ر له خوی دا و چ به هو ی غهیری
خویه وه، واته به و ئه نجامانه ی به ره میان ده هیئت، به جوان داده نریت..

گه لئی پرو و داو هه ن که به رواله ت "ناشیرین" و "ئالۆز" و "شله ژاو"
ده رده که ون، به لام له پشتی ئه و په رده رواله تی یه وه گه لئی جووری "جوانی" ی
ناوازه و "رپسا" ی ورد دانراون که چاوی رواله ت بین ناتوانیت بیان بینیت.

بو نمو و نه: له پشت په رده ی قور و تۆز و زریان و بارانی به لیزمه و توفی
به هاره وه: زه رده خه نه ی گولانی رهنگین و له نه ولاری پرو و هك و نه مامه جوان و به
گول خه ملاوه کان هه شار دراو!

ههروهه ها له ناوهندی زریانە پرووخیڤه ره کانی وه رزی پایزدا که درهخت و پرووهك له بیخ دهردههینن و خه لا سهوزه کان له سهر لقه کانیان راده چله کیڤن و هه ره شهی جودایییان له مخه ل خودا هیناوه و ئاوازی خهم و په ژاره و مردن و نه مان لی ده ده ن.. له نیوان ئەمه دا، مژده ی رزخار بوون له ئه رکى قورسى "کارخوزاری" بو ملیونه ها میرووی ورد و ناسک و لاواز هشار دراوه که له ده می پشکووتنی خولانی به هاردا ژریانیان تیڤا ده بوو ژیتته وه. بهم چه شنه و بهووی ئەم له سهر کار لا بردنه، میرووه لاوازه کان له ده ست سهختی و پاله په ستوی سهرمای زستان ده پاریزرین. جگه له مانهش، "کەش" ی سهخت و خه مناکی زستان پرووی زهوی بو پیشوازی به هاری رهنگین ئاماده ده کات!

به لی، له پشت په رده ی: زریان و بوومه له رزه و بلاو بوونه وهی نه خوشی به کانه وه، خه لی خولای مه عنهوی ده پشکوون. چونکه "توو" و "ناوک" ی توانا و لیها تته په نهانه کان = که هیشتا خولیان نه خر تووه = له ئەنجامی چهند پرووداویك خول دمخرن که به روالهت "ناشیرین" دینه پیش چاو، به رادهیهك که ئەو ئال و خۆره خشتی یانه ی له بوونه وهردا پروو ده ده ن = له راستی دا = چهند بارانیکی مه عنهوین به سهر تووی توانا و لیها تته کان دا ده بارین تا کو ده میان به خول پیشکویت!

به لام مروقی شهیدا و ده ست به ردار نه بووی روالهت، که ته نها له پروانگهی خوویستی و به رژه وهندی زاتی خویه وه ده پروانیته کاروبار و پرووداوه کان، ته نها روالهته کان ده بینیت و هه ره له پروانگه یه شه وه بریاری "ناشیرنی" یان له سهر دهر ده کات!

ههروهه ها له بهر ئەوه ی مروقه هه موو شتیك به پیی ئەو ئەنجامانه هه ل ده سه نگیڤیت که پروویان له زاتی خویه تی، ئەوا بریاری سه بارهت به زۆربه ی شتان وایه که به "شهر" یان له قه له م بدات. له کاتیك دا که ئەمخر ئامانجی شتان یه کیکیان پرووی له مروقه بییت، هه زارانیان پروویان له ناوه کانی به دیهینه ری مه زنیانه ..

بو نموونه: مروقه له تاو ئەو درهخت و پرووه که در کاوی یانه بیزاری دهر ده بریت که خوین له جهسته ی دههینن کاتی ده ستیان بو ده بات و، پیی وایه که چهند به دیهاتوو یه کی زیانبهخش و بی سوودن! که چی ئەو در کا نه بو پرووهك و

درهخته کان له و په پری خرنګی دان، ټه و ټا ده بن به پاسه و انیان و له و ده ستانه
دهیان پاریزن که به نیازی خراب بویان دریژ ده کریڼ!

نمونه یه کی تر: هه لمه ت بردنی "هه لؤ" بؤ چوله که و بالنده لاوازه کان به
روالته پیچه وانه و دژی سۆز و میهره بانیه، که چی له راستی دا ده بیټ به هوئی
ټه و هی توانا و لیها تنی ټه و بالنده بؤ فرین و خو پاراستن بکه و یته کار و به پروونی
به رجسته بیټ، چونکه ټه خهر مه ترسیی له و جوړه یان له ری دا نه بوايه و هه ستیان
به هیرش و په لاماری بالنده به هیزه کان نه کړدایه، ټه و ا هه رخیز ټه و توانا و
لیها تنانه ی ټه و ان دهر نه ده که وتن و له جیی خو یان دا ده پوو کانه وه.

نمونه یه کی تر: بارینی به فر - که له و هرزی زستان دا هه موو شتیګ به ته و او ی
داده پو شیت - له وانه یه هه ندی جار مایه ی بیزاریی مروځ بیټ، چونکه له تام و
له زه تی "خهر می" و بینینی دیمه نه سهوزه جوانه کان بی به شی ده کات! که چی له
ناو جه رخه ی ټه و سهو لبه ندانه دا خه لی دار ستانی خهرم و خور و ټه نجام و داهاتی
شیرین و به تام حه شار دراو ن که زمانی مروځ له و هه سفیان دا ده سته و سانه.

پاشان مروځ له خوشه ی پروانینه بهر ته سکه که ی خو یه وه ته نها به سهر ټه و لایه ی
شتان دا حو کم ده دات که پرویان له خو یه تی. له بهر ټه و ه، باس کردنی زور به ی
ټه و شتانه ی که له چوار چی وه ی "ټه ده ب" دان، مروځ پیی وایه له دهر وه ی ټه و
باز نه یه دان و سنووری "ټه ده ب" ی پی ده شکیټ، وهک: باس کردنی "ټه ندامی
زاو زی" ی ئاده میزاد که له ناو قسه و خوفتاری مروځ دا مایه ی شهرمه زاری یه. له
راستی دا ټم شهرمه زاری یه ته نها له و لایه دایه که پروی له مروځه، دنا پرووه کانی
تری، واته لایه نی: (به دیهینان و، ورده کاری و، ټه و ټه نجامانه ی له پیڼاویان دا
به دیها تووه) جوان و پر له دانستن، بهم پروانینه دهر ده که ویت که ټه و باسه
سهر تاپا ټه ده ب و حه یایه و هه رخیز چیژ و شهرمی مروځی پی عه بیدار نابیټ..

ته نانه ت له نیوان سووره ته کانی قورئانی پیروژدا = که سهر چاوه ی ټه ده بی
خاوین و بیخهرده = چهند ده سته و اژه یه کی ټه و ټو هه ن که ئاماژه یه کی ته و او نیان
و جوان بؤ ټم پرووه پر له دانست و په رده ناسکانه ده کهن.

که واته ناوهرؤ کی ټه و شتانه ی که ئیمه ی مروځ له هه ندی بوونه وهردا به
"ناشیرین" یان ده بینین و، ټه و ئازار و خهم و په ژارانesh که هه ندی پرووداوی

پوژانه به جی یان ده هیلن، خه لئی پرووی جوان و ئامانج و مه بهستی باش و بهرز و
حیکمه تی پینمای یان تیدایه و پروویان له به دیهینه ری به خشنده یانه، بهو جوړه ی
که خوئی ته قدیر و پینمای کړدووه و ویستی له سهر بووه..

زور لهو شتانه ی که به رواله ت تیکه ل و نارپک و ئالوز دینه بهر چاو، خهر به
وردی سهرنج له ناوهر و کیان بدهین، چهنده ها نوو سینی پیر و زی
پهروه رخاری یانه و رهنگینیان له دوو توئی دا ده بینین که له و په ری "جوانی" و
"رپک و پیکی" و "خیر" و "دانایی" دان.

خالی سی ههم:

خوای خه و ره ده فهر موئی: (قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ

الله) (آل عمران: ۳۱).

ماده م جوانیی سنعه ت له خه ردوون دا به ئاشکرا هیه و له بهر چاودایه، ئه و ا
ده بی به ئه ندازه ی بی خومانی و دلنیایی پله ی: شهوود "رپسالتی ئه حده ی" یش
بچه سپیت. چونکه جوانیی سنعه ت و شیوه و رو خساری ئه م به دیهاتووانه به لگه ن
له سهر ئه وه ی که خاوه نه که یان ویستی و ا بووه به دیهاتووانی له و په ری جوانی و
ئارایش ت دا بن.. ئنجا ویستی رازاندنه وه و جوانکاری و ئارایش ت دانیش به لگه یه
له سهر ئه وه ی که به دیهینه ره که یان دارای خو شه ویستی یه کی بهرز و
ئاره زو و مهن دی یه کی قودسی یه بو دهر خستنی که مالاتی سنعه تی خوئی که له
به دیهاتووانی دا دینا ون.. پاشان ئه و خو شه ویستی و ئاره زو و مهن دی یه قودسی یه ش
= بی هیچ خومانیك = داخوازی ئه و نه که له کاملترین و پروونا کترین
به دیهاتووانی خوئی دا (که مروقه) بهر جهسته بوو بن. چونکه "مروقه" بهری خاوه ن
هه ست و شعووری دره ختی خه ردوونه، خو "بهر" یش جه مترین و دوورترین
به شه کانی دره خته و خاوه نی روانین و هه ست و شعووریکه خشتی یه.. ئنجا
له ناوخر و ی مروقیش دا ته نها ئه و یه که دانه که سه ی که خاوه نی روانین و هه ست و
شعووری خشتی یه، شایانی خفت و خو له خه ل کړدنی به دیهینه ری خاوه ن جوانی یه
و ئاماده ی حوزووری ئه وه، چونکه هه موو روانین و هه ست و شعووره

خشتی یه کانی خوی بۆ: پهرستنی به دیهینه ری مه زن و، به جوان زانین و
نرخ شناسیی سنعه ته کانی و، سوپاسگوزاری نیعمه ته کانی ئەو، تهرخان ده کات..

که واته، به ئاشکرا دهرده که ویت که ئەو یه ک دانه که سه بی وینه یه،
قسه بۆ کراوی خو شه ویست و نزیکی ئەو به دیهینه ره ده بیت!

جا ئیستا ئیمه دوو "تابلۆ" و دوو "بازنه" مان له پیش چاودان:

یه کیکیان: بازنه ی "پهروه رخاریتی" یه ک له و په پری ریکی و جوانی و سام و
شکو دا و، تابلۆ یه کیش له و په پری ورده کاری و ناوازه یی دا..

ئهی تریان: بازنه یه کی "به ندایه تی" له و په پری رازاوه یی و پرووناکی دا و،
تابلۆ یه کی سوپاسگوزاری و به جوان زانین و ئیمانی ش له و په پری خشتی بوون و
فراوانی دا، به راده یه ک که ئەم بازنه ی به ندایه تی یه، به هه موو لایه ن و پرووه کانی هه وه،
به ناوی بازنه ی یه که مه وه ده جوو لیت و، به هه موو هیژیکیشیه وه له پیناوی ئەودا
کاره کانی راده په رینیت.

به پیی ئەمانه ی باس کران، به پروونی و به لگه نه ویستی ده زانریت:

سه رکرده ی ئەم بازنه یه ی که خزمه تی ئامانجه کانی به دیهینه ره سه باره ت به
به دیهاتووانی ده کات، په یوه ندی یه کی خه لی خه رم و خور و به تین و توندوتوولی
له خه ل به دیهینه ره دا هه یه و خو شه ویستی ئەوه و ره فتاره کانی شی لای ئەو مایه ی
ره زامه ندین.

جا ئایا هیچ "ژیری" یه ک هه یه پیی وایت که به دیهینه ری ئەم
دروست کراوانه ی که واه به چه نده ها جووری "جوانی" ئارایشته دراوان و، ئەم
هه موو نیعمه تانه ی به سه رد باراندوون، چاودیری ناسکترین و وردترینی چیژی
ناو ده می ئەوانی کردووه، بایه خ به م به دیهاتووه هه ره کامل و ته واه جوانه ی
خوی نه دات که پرووی پهرستنی تی کردووه و.. له ری ته هلیل و ته کبیر و
ریژلینان و نرخ شناسیی به دیهاتووانی ره نگینی ئەوه وه، عهرش و فه رشی
هه ژارندووه و.. به ئاوازی هه مد و شوکر و ته کبیر له به رامبه ر نیعمه ته کانی
به دیهینه ری مه زنه وه، ده ریا و وشکایی یه کانی خستوو ته له رزه؟

ئایا دمخونجی ئەو بەدیھینەرە ڕوو لەو بەدیھاتوووی نە کات؟ یان بەخوفتاری
خۆی سرووش (وەحی) ی بۆ نەنیریت و نەیکات بە ڕەوانە کراوی خۆی؟ یان
نەیهویت ڕەوشتە جوانە کانی ئەم بەدیھاتوووی، لەناو سەر جەم بوونە وەرانداندا
بلاو بینەو؟

نەخیر.. نەخیر.. هەرخیز نەخونجی خوفتاری خۆی ئاراستە نە کات و پلە ی:
"پێغەمبەریتی" ی نەداتی و، بۆ لای سەر جەم خرووی ئادەمیزادیش ڕەوانە ی نە کات!

(إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ) (آل عمران: ۱۹).

(مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ

بَيْنَهُمْ) (الفتح: ۲۹).

* * *

نالە ی گریان ی دلێکی خەمبار

لە بەرەبەیان ی ڕۆژخاران ی جودایی و نامۆیی سەردەمی دیلی دا

لە دەمی سەحەردا سروە ی "تەجەللی" هەڵدە کات..

کەواتە ئە ی چاوی نوستووم! لەو کاتەدا بێدار بەرەو و، داوا ی چاودی ی لە
خاوەنی خۆت بکە.

چونکە دەمی سەحەر: کاتی تۆبە و پەشیمانیی خوناھبارانە..

دەسا تۆیش = ئە ی دلێ خوناھبارم! = ڕاپەرە و، پەشیمانی دەربەرە و، لە
دەرخانە ی خاوەنە کەت دا داوا ی لیبوردن بکە.

سحر حشریست، درو هُشیار و در تسبیح همه شی..

بخواب غفلت سرسم نفسم حتی کی؟

عمر عصریست سفر با قبر مباد ز هر حی..

پەرخیز نمازی چو نیازی کو بکن آوازی چون نی..

بگو: یارب!

پشیمانم خجیلَم شرمسارم اَز خِناه بی شمارم

پریشانم ذلیلَم اَشکبارم اَز حیات بی قرارم

غریبم بی کسَم ضعیفم ناتوانم

علیلم عاجزم اِختیارم بی اِختیارم

"الأمان" بخویم، عفو جویم، مدد خواهیم ز درخاهت اِلهی!

^[1] به راستی ئەم سەرکەوتنەى "سەعیدی نوێ" م لەم خفیت و خۆیە داخەلى بە دڵە که تا ئەم رادهیه "دەروون" ی خۆی دەمکوت کرد. بۆیه پێرۆزباییم ڤشکەش کرد و پیم وت: "ههزار جار بارک الله". (دانهر)